

D ů v o d y :

Jak bylo vyloženo v rozhodnutích 9550, 10668 sb. n. s. jest podstatou soudního odhadu provedení a zhodnocení znaleckého důkazu a to i ono jest úkolem ryze soudcovským. Jde-li o odhad za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí (vládní nařízení čís. 143/88, dodatek III), jenž podle povahy věci musí býti proveden vždy ku dni již uplynulému, jest soudcovské činnosti třeba již při ohledání a popisu odhadované nemovitosti, neboť musí býti vyšetřen a určen především stav nemovitosti v den, k němuž se odhad provádí. V souzeném případě však přes to, že zákon ze dne 27. března 1931 čís. 57 sb. z. a n. (pokud se týče vládní nařízení ze dne 12. června 1931 čís. 95 sb. z. a n.) o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů to nepřipouští, byl odhadem pověřen úředník soudní kancelářské služby a ohledání provedl soudní kancelářský revident. Nebyl proto soud prvé stolice řádně obsazen a trpí tedy celé řízení zmatečností po rozumu § 41 odst. 2 písm. b) zák. čís. 100/31, ku které třeba hleděti z úřadu.

Čís. 14689.

K § 1327 obč. zák.

Oprávnění mají nárok na náhradu všeho, co jim vůbec ušlo usmrcením osoby k vyživování povinné, ne jen toho, co jim ušlo na zákonné výživě usmrceným poskytované.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1935, Rv II 1017/33.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaných placení měsíční renty 500 Kč a vyvozuje svůj nárok z toho, že její manžel byl přejet autem žalovaných a následkem toho zemřel. Mezitímním pravoplatným rozsudkem byl její nárok uznán polovinou důvodem po právu a přisouzeno žalobkyni 250 Kč, pokud se týče 50 Kč na dobu 7 let jako doby, do které mohl býti usmrcený výdělečně činným. O d v o l a c í s o u d, ponechav výši přisouzené renty nedotčenou, vyslovil jen, že se vyměřená renta přisuzuje žalobkyni na dobu jejího života, případně na dobu, než se znovu provdá. D ů v o d y: Zcela nesprávný je názor žalovaných, že žalobkyně má podle § 1327 obč. zák. nárok jen na náhradu toho, co by podle § 91 obč. zák. byla oprávněna po svém manželovi na výživném požadovati, tedy jen těch alimentů, které by jí v případě sporu byly proti němu přisouzeny. Z doslovu § 1327 obč. zák. jde najevo, že škůdce musí poškozenému nahraditi to, co mu smrtí živitele ušlo, tedy to, co mu živitel skutečně na výživě poskytoval (Krasnopolski, Obligationsrecht, 1910, str. 22—224, rozh. Glaser-Unger n. ř. čís. 2305, 5766).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Z judikátu čís. 189 (čís. 4551 sb. Gl. U.) plyne, že ustanovením § 1327 obč. zák. již před vydáním III. dílčí novely k obč. zákonu měl býti stanoven jen okruh osob, kterým přísluší náhrada za škodu utrpěnou

usmrcením osoby, jež byla povinna podle zákona je živiti, a že tím nebyla zrušena pro tyto případy všeobecná zásada § 1295 obč. zák. o náhradě škody, nýbrž naopak, že zásady té jest použití i při nepřímé škodě způsobené osobám k onomu okruhu příslušejícím. Z materiálů k III. dílčí novele (str. 397) plyne, že doslov § 1327 obč. zák. byl pozměněn jen proto, aby byly vyloučeny pochybnosti o onom okruhu osob. Tyto názory zastává i naše judikatura (rozhodnutí čí. 9674, 9937 sb. n. s.). Rozsah nároku jest posuzovati podle § 1327 obč. zák. (rozh. 12124 sb. n. s.), jenž praví, že pozůstalým musí býti nahrazeno, co jim ušlo. Jestliže slovy tohoto ustanovení »o jichž výživu byl usmrcený povinen pečovati« měl býti vymezen jen okruh osob oprávněných, nelze je vztahovati i na objem nároku a nelze z nich vyvozovati, že jimi měl býti omezen i nárok jen na to, co oněm osobám ušlo ze zákonné výživy usmrceným poskytované, nýbrž musí jim býti nahrazeno všechno, co jim ušlo usmrcením osoby k vyživování povinné, neboť, co jim ušlo, tvoří jejich škodu. Jinak by přece poškozená osoba, patřící k okruhu osob v § 1327 obč. zák. jmenovaných, byla na tom hůře, než osoba uplatňující přímou škodu, ač v obou případech platí všeobecná zásada § 1295 obč. zákona.

Čís. 14690.

Pro posouzení otázky, zda vkladní knížka patří do pozůstalosti, nerozhoduje, kdo má vkladní knížku v držbě, ani na čí jméno je vystavena, nýbrž komu náležely peníze na vkladní knížku uložené.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv III 957/34; důvody viz Úr. sb. čí. 2295.)

Čís. 14691.

Právní zástupce pojistníkův nemůže od tohoto požadovati útraty sporu, jestliže věděl, že ho podle pojišťovacích podmínek (podle nichž útraty sporu vedeného na podnět pojistitelův na jeho poukaz nese sám pojistitel) jmenoval pojistitel zástupcem pojistníkovým a že pojistník podepsal plnou moc z příkazu pojistitelova.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv III 1025/34; důvody viz Úr. sb. čí. 2297.)

Srovnej čí. 12200 sb. n. s.

Čís. 14692.

Ani zaměstnavatel, ani zaměstnanec nemohou býti přinuceni — tedy ani rozsudkem uznání povinnými — k tomu, by v služebním poměru pokračovali proti své vůli, ale v případě, že služební poměr jeden z nich bezprávně zruší, může býti uznán povinným nahraditi druhému smluvníkově škodu z toho vzniklou.

(Rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1935, Rv IV 531/35; důvody viz Úr. sb. čí. 2298.)